Povídky, pohádky a další

21. O medvídkovi a bruslích

Je to už opravdu velmi dávno, kdy v šumavských lesích žili vedle sebe v dobré shodě nejen zvířata, ale i lidé.

Zvířata mluvila a chovala se téměř jako člověk.

Jeden krásný a prostorný brloh na okraji Boubínského pralesa obývala medvědí rodinka. Táta, medvěd Arnošt, pomáhal dřevorubcům kácet stromy a s rybáři vytahoval těžké sítě. Máma, medvědice Libuška, vařila, prala, uklízela a zahradničila. Medvíďata, Ondra a Ema nejraději běhala venku s kamarády a hrála si s nimi.

Na jaře oba pomáhali rodičům se zahrádkou. Ema milovala kytičky, proto si každý rok nasela nebo nasázela celý záhon nejrůznějších kvetoucích rostlin. Ondra se rád staral o zeleninu, jeho nejoblíbenější byla sladká mrkev.

V létě chodívali plavat do nedalekého rybníka, sbírali lesní jahody a maliny s borůvkami na ten nejlepší koláč, jaký kdy kdo mohl ochutnat.

Na podzim pouštěli papírové draky, sbírali houby a trhali jablíčka s hruškami.

A protože tenkrát medvědi ještě neměli ve zvyku prospat celou zimu, tak medvíďata dováděla celou zimu na sněhu.

Prvního zářijového dne odešel Ondra poprvé do školy. Ema ještě musela nějaký ten rok a záviděla mu, že Ondra bude mezi svými kamarády. Ondra jí ale vždy vyprávěl a ukazoval, co je pan učitel, výr Šimon, ten den naučil.

Ema tak věděla, že Ondra ve škole počítá, čte, kreslí, zpívá a píše.

„Já myslím, že je to naopak. Padat umíš, ale bruslení ti moc nejde… Nic si z toho nedělej. Zkoušej to dál a budeš stejně dobrý jako Pepa jezevců. Jemu to ze začátku taky moc nešlo, a vidíš ho dneska… Bruslí jako mistr," povzbudil Ondru sumec a vrátil se zpátky do hlubin rybníka.

Ondra to tedy nevzdal, ani to neměl nikdy v úmyslu. Vrátil se další den s kalhotami vycpanými polštářem a zkoušel znovu a znovu jezdit na bruslích. Pokaždé jel o něco déle než předtím a udržel rovnováhu mnohem líp. A pak přišel den, kdy medvídek Ondra uměl jet rovně a dovedl kroužit pěkné obloučky, spirálky, piruety a kroužky.

Sotva si Ondrových dovedností všiml jezevec Pepa, hned ho vzal do svého týmu.

Medvídek byl velmi učenlivý, díky tomu se rychle naučil, jak se hraje hokej. Hokejku mu vyrobil táta jezevce Pepy. Ondra se s ní prohánět po ledě jako blesk a sázel jeden gól za druhým.

Při následujícím utkání mezi mužstvem jezevce Pepíka a družstvem rysa Lojzíka nastoupil Ondra v útoku. Právě medvídek pomohl týmu svého kamaráda jezevce k vítězství 3:1 nad rysovým družstvem.

Celý zápas spokojeně sledoval sumec a později všem hráčům gratuloval k pěkné hře.

Právě psaní se Ondrovi příliš nedařilo, za to v matematice pěkně válel.

Přibližně v půlce září se táta medvěd zeptal: „Ondro, co bys chtěl k Vánocům?"

„Moc bych si přál brusle. Pepa od jezevců už je má a sestavil hokejovej tým. Chci hrát s nima," odpověděl Ondra.

„To se budeš muset ve škole ještě hodně snažit a hlavně nesmíš zlobit," ozvala se máma medvědice.

„A co bys chtěla ty, Emo?" ptal se Arnošt.

„Moc bych si přála panenku se šatičkami a s kočárkem," zamyslela se Ema.

„Budeš si muset počkat, ale třeba se ti to splní," odtušil táta medvěd.

Měsíce se střídaly v pořadí, které udával kalendář a s nimi se měnilo i počasí. Postupně se ochlazovalo a listí na stromech nejdříve změnilo barvu a pak elegantním klouzavým letem opouštělo větve stromů, aby pod nimi vytvořilo hromady, kam se mohla schovat některá drobnější zvířátka.

Jakmile přišel listopad, zamrzaly louže a ve vzduchu tančily první sněhové vločky a brzy se všechno schovalo pod bílou peřinu.

Kalendář na stěně brlohu oznamoval, že je polovina prosince. Libuška připravovala brloh na oslavu Vánoc. Pekla cukroví, které ukrývala na místa, o nichž věděla jen ona. Ondra a Ema byly totiž velmi mlsní. Pokud by medvědice Libuška sladkosti dobře neukryla a neuzamkla nejméně na sedm západů, určitě by musela péct všechno znovu.

Sotva se Ondra vrátil ze školy, běželi oba malí medvídci ven.

Z kůlničky vytáhli sáně a pospíchali s nimi na kopec za jejich obydlím. Sjížděli dolů s rychlostí blesku. Potom zas a znova, nahoru a dolů až do večera. Ondra a Ema měli od maminky přikázáno vrátit se domů po západu slunce. Poslouchali toto nařízení, protože za pár dní měly být Vánoce a oni si nechtěli pokazit naději na vytoužené dárky.

„Dneska to prima klouzalo," pochvaloval si Ondra pokaždé, když se zavrtal do vyhřáté postele.

„A já postavila toho nejlepšího a nejhezčího sněhuláka na světě," šeptala Ema, když usínala.

Tak to šlo den za dnem a najednou nastal Štědrý večer.

V rohu prostoru, který sloužil jako obývák a jídelna v jednom stál nádherně urostlý a ozdobený stromek. Ten smrček dostal Arnošt jako vánoční prémii od dřevorubců.

Z kuchyně voněla rybí polévka a Libuška dopékala poslední porce kaprů. Dostali šest krásných ryb od rybářů až z Třeboně.

Arnošt stáčel do džbánku víno, které jim poslal bratranec Metoděj z Moravy a Libuška dětem přichystala džbán jejich oblíbené malinové šťávy s vodou.

Po chvíli celá medvědí rodinka usedla k večeři. Jedli v tichosti. Jen občas cinkla lžíce nebo vidlička o talíř, nebo zazněl kompliment na adresu Libuščina kuchařského umění.

Po večeři se přesunuli ke stromečku, pod nímž s měli bohatou nadílku. Arnošt obdržel nádherné sváteční boty. Ema výskala radostí nad úžasnou panenkou s šatičkami a kočárkem. Libuška jásala z hedvábného šátku s květinovým vzorem. A Ondra? Ondra byl u vytržení z vysněných

bruslí. Držel je v ruce a radostí poskakoval po celém brlohu.

„Hned ráno je půjdu vyzkoušet," rozhodl se medvídek.

Ještě toho večera si vzal lucernu se svíčkou a šel honem na půdu. Z jedné velké truhly vylovil starou hasičskou přilbu po svém prapradědečkovi. Byla mu tak sice malinko větší, ale přesto si ji vzal k sobě do pokoje.

Ondra ráno ani nemohl dospat. Rychle se nasnídal, oblékl kabátek, na hlavu si narazil přilbu a do tlapek popadl brusle. Utíkal k zamrzlému rybníku, co mu nohy stačily. Tolik se těšil, jak si vyzkouší svůj dárek.

Na břehu rybníka si Ondra obul brusličky a trochu se sklouzl. Neudržel však rovnováhu a spadl rovnou na zadek a přilba se mu smekla z hlavy, jen to zazvonilo. Ondra se nedal zastrašit neúspěchem. Vstal, nasadil si přilbu a zkusil to znovu. Tentokrát přistál na břiše. Tenhle pád bolel o něco víc než ten první. Ondra si na chvíli sedl na okraj kluziště a pozoroval jezevce Pepu s jeho staršími sourozenci a kamarády, jak hrají hokej.

Tolik toužil hrát s nimi, proto taky chtěl ty brusle. Dřív se ale musí naučit na nich jezdit. Ondra se vrátil na led. Znovu klouzal a padal, zvedal se a opakoval skluzy a pády. Při každém pádu mu sjela přilba a led cinkal jako zvonkohra.

Po Ondrově desátém pádu vykoukl z vysekané díry v ledu starý sumec.

Chvíli pozoroval medvídka, a pak řekl: „Já mysle, že ve vsi už zvoní poledne, a on se tu medvěd učí bruslit… Nějak se ti nedaří, co?"

„Bruslit už umím, teď se učím padat!" odsekl Ondra.